

**SFÂNTUL AMFILOHIE
DE LA POCEAEV,
TĂMĂDUIȚORUL
CELOR DEZNĂDĂJDUIȚI**

Traducere din limba engleză de Laura Spânu

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

Cuprins

Cuvânt introductiv al editorului american	7
Introducere la viața Sfântului Amfilohie	11
Începuturile vieții Sfântului Amfilohie	15
Lavra Poceaev	19
Arestul și temnița	37
Viața în satul Ilovitsa	43
Prevestiri ale sfârșitului părintelui	65
Trecerea la Domnul a Părintelui Amfilohie	71
Descoperirea moaștelor Sfântului Amfilohie de Ieromonahul Nicanor	81
Canonizarea Sfântului Amfilohie	87
Troparul Sfântului Amfilohie, Glasul al 4-lea	91

Arestul și temnița

Nu trecu nici o săptămână de la această întâmplare. Starețul Serafim (acum trecut la Domnul), pe atunci portar, povestește: „Pe la sfârșitul lunii septembrie, pe când stăteam de pază la poartă, părintele Iosif a venit la mine și mi-a zis: «Deschide porțile. Un ‘corb negru’⁹ a venit pentru Iosif!» și a intrat în clădirea principală. Am deschis porțile și am început să mă uit după «corbul negru», însă nu am văzut nimic venind, așa că le-am închis la loc, gândindu-mă că bătrânul trebuie să fi glumit. Au mai trecut două ceasuri. Deodată am văzut cum se oprește la poarta mănăstirii o mașină a poliției, «un corb negru», cerând permisiunea de a intra în incinta mănăstirii”.

⁹ „Corbul negru” era denumirea dată mașinilor guvernului, în care poliția venea să aresteze oamenii [n. ed.].

Părintele Iosif se afla în chilia lui când vicarul mănăstirii, Starețul Vladislav, a ciocănit la ușa sa, zicând: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!”. Părintele știa că urmează să fie arestat și că poliția venise după el. Nu i-ar fi lăsat să intre, dar la rugăciunea fratelui său a deschis. Șase bărbați au năvălit înăuntru, repezindu-se asupra lui, trântindu-l la podea, legându-i mâinile și picioarele, îndesându-i un prosop în gură, și târâindu-l după ei de la al treilea etaj până la mașină. De-abia mai putea respira, după cum el singur povestea mai târziu: „Mi-au îndesat în gură un prosop, iar rasa mă strângea atât de tare la gât, că în două minute cred că m-aș fi sufocat”.

În mașină i-au luat prosopul din gură și l-au dus legat, dincolo de orașul Ternopol, la Budanov, la mai bine de șaiszeci de mile de Poceaev, la spitalul de psihiatrie din zonă. Părul i-a fost tăiat și barba rasă, apoi au primit ordine să îi fie smulsă și crucea, însă Părintele Iosif nu a acceptat. Personalul auxiliar din spital i-a luat-o cu forța, iar în timpul nopții l-au

scos dezbrăcat în curtea pentru pacienții cu tulburări mentale violente. Curtea era luminată de un singur bec cu lumina foarte slabă. A găsit acolo patruzeci de oameni, cu toții dormind dezbrăcați. Demonii îl întrebau prin ei: „De ce ai venit aici? Aici nu este mănăstire!”. Iar Părintele Iosif răspundea: „Voi m-ați adus aici”. I s-au administrat și medicamente, din care cauză trupul i s-a umflat și pielea a început să îi crape. Ori de câte ori își amintea acest lucru, Părintele Iosif își ținea capul în mâini.

Când oamenii au aflat unde se află Părintele Iosif, au scris directorului spitalului Budanov, rugându-l să îl elibereze pe părintele, care fusese reținut împotriva legii, acuzat de o boală mentală gravă, când el era cel care îi putea vindeca pe ei.

Au mai trecut trei luni. Într-o zi, un asistent medical veni la portar, îi dădu un halat și încălțăminte specială, i-a poruncit să se îmbrace și l-a dus în biroul directorului spitalului. Mai erau și alți doctori prezenți acolo. I s-a oferit un scaun.

„Puteți vindeca oamenii de aici, din spital?” au întrebat ei.

„Pot”.

„Atunci vindecați-i!”.

„Bine”.

Atunci Părintele Iosif le-a spus să îl elibereze să poată merge la mănăstire ori să trimită acolo pe cineva să îi aducă Sfânta Evanghelie, o cruce și veșminte preotești, ca să poată sluji slujbele de rugăciune și mulțumire – *Moleben*¹⁰ – cu sfințirea apei, după care părintele reușea să alunge demonii prin ferestre și uși. A adăugat că în două săptămâni nici un pacient nu a mai fost adus la spital, iar în acea perioadă se aflau acolo cam cinci sute.

„Nu! Trebuie să îi vindeci pentru noi fără slujbe de rugăciune”.

„Nu poți vindeca pe nimeni altfel”.

„De ce nu?”.

Bătrânul răspunse: „Când un soldat merge la bătălie, i se dau arme: o flintă, gloanțe și grenade. Armele noastre împotriva nevăzutului dușman sunt Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie și apă sfințită!”.

¹⁰ *Moloben*: o slujbă de rugăciune și mulțumire [n. ed.].

Părintele Iosif a fost dus înapoi în curte, unde a continuat să își poarte această cruce mucenicească. *Așteptat-am pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuiește de puținătatea sufletului și de vifor* (Ps. 54, 8).

Atotmilostivul Dumnezeu nu îi dă omului o cruce pe care nu o poate duce, însă prin multele încercări îi pune la încercare credința, răbdarea și nădejdea în Dumnezeu. Toți dintre cei care îl cunoșteau pe Părintele Iosif nu s-au dat înapoi în a-și arăta susținerea pentru eliberarea sa. Au trimis scrisori peste tot, chiar și la Moscova... și au nădăjduit.

Într-o zi, un asistent veni la paznic și din nou i-a adus Părintelui Iosif un halat și papucii speciali. Și iarăși au mers împreună în cabinetul directorului, unde se mai aflau doi alți bărbați și o femeie, care erau membri ai unei comisii venite de la Moscova. L-au rugat pe politicoș să ia un loc și l-au întrebat de cât timp este călugăr. Le-a răspuns că el se născuse călugăr. Când l-au întrebat și de ce fusese adus la spital, el le-a explicat că atunci când era mai tânăr, mergea deseori să vadă un om ce locuia prin apropiere și

care citea din Biblie și îi spunea că va veni vremea când un balaur va ridica război Bisericii. Fiind curios să afle mai multe despre acestea, s-a făcut călugăr și a văzut de curând cum luptă balaurul împotriva Bisericii. Femeia începu să râdă auzind acest răspuns, iar cei doi bărbați schimbă între ei priviri pline de înțeles. Apoi, Părintele Iosif fu din nou adus înapoi în curte.